

VIDA PARROQUIAL

Lectures del 30 de juny

Diumenge 13 de durant l'any any C

1ª lectura: 1R 19, 16b. 19-21

Salm 15 (16) 1-2 5-11

2ª lectura: Ga 5, 1 13-18..

Evangelí : Lc 9, 5 1-62

D'ÀQUÍ I D'ALLÀ

- L'Església de Déu és església d'esglésies. Això no significa una divisió en fragments. Es tracta, al contrari, de la reunió de la diversitat en una comunió en què tots s'enriqueixen mútuament en el reconeixement del lligam radical que vincula tot el conjunt en una única i indivisible comunitat de salvació. Hem de ser realistes.

És evident que si s'aconsegueix la unitat -almenys entre alguns blocs importants del cristianisme-, la situació no consistirà en el retorn a les condicions que regnaven abans de les grans ruptures.

No és possible exigir a les tradicions confessionals que renunciïn als trets que estan en harmonia amb la revelació i entorn dels quals s'han anat estructurant.

(Tillard, Iglesia de Iglesias, Salamanca 1991)

-Mantenint cadascú la nostra identitat religiosa, hem de tornar als valors centrals de cada religió amb l'amor, la justícia i la igualtat. Això ens donaria la clau per obrir les portes de les nostres respectives presons. Hem de forçar aquesta nova solidaritat espiritual... (Swani Angivesh)

-Tenir un fill, plantar un arbre i escriure un llibre és fàcil, però més difícil és educar

un fill, regar l'arbre i que algú llegeixi el teu llibre.

-Si no deixes anar el passat, amb quin mà agafaràs el futur?

-Allò interessant dels temps difícils és que allunyen a les falses amistats.

-una màquina pot fer el treball de 50 homes normals. Però no hi ha cap màquina que pugui fer el treball d'un home extraordinari (Elbert Hubbard)

-Sóc l'alegria de qui m'estima, la tristesa de qui m'odia i la preocupació de qui m'enveja.

-No conec la clau de l'èxit, però el que sé és que la clau del fracàs és voler complaure a tothom (Woody Allen)

-No veiem les coses tal com són, sinó tal com som nosaltres.

-Hi ha una forma de no arribar mai a Déu, i és instal·lant-se en una religió (Ramon Llull)

RACÓ DE PREGÀRIA

DIVENDRES DIA 28 DE JUNY

HORA: 2/4 DE 9 VESPRE

Parròquia Sant Joan Baptista. Poblenu

23 de juny del 2013

Núm. 489

Diumenge 12 de durant la'ny

La comunió

VEURE

Es fa constatar que no és un "DOGMA de fe" d'obligada acceptació. Que és doctrina de l'Església catòlica, apostòlica i romana.

Jesús es present en el pa i el vi "per a nosaltres" segons el cànon del missal. Ho entenen per aquells que creuen en la seva presència i el desitgen de cor.

En això discrepem d'una presència de Jesús lligada per unes paraules, sense la llibertat pròpia d'una persona. Si de veritat se'l desitja ell, que també ho desitja, hi està present.

JUTJAR

No s'accepta la rigidesa de la fe que ens han ensenyat. Creiem amb la presència de Jesús amb plena llibertat, perquè ell desitge venir a nosaltres, però també **necessita** que nosaltres el desitgem.

La comunió, la unió comuna entre els qui combreguen, creient en Jesús present, és lo que Jesús demana "**Feu això en memòria meva**", però alhora és i vol ser aliment **desitjat i menjat**.

La rutina, la distracció, no permeten que hi hagi "**comunió**" ni entre les persones ni entre Jesús i cada una d'elles. Ell és el nexce de la comunitat entorn de la taula comuna i el menjar comú.

La comunió ha de ser un acte de **persona humana**, que sap què fa, ho vol fer i ho fa en plena llibertat,

ACTUAR

Hem posat en comú la nostra actitud personal en la comunió, la nostra fe manifestada en la comunió. Per part d'un el seu respecte-adoració quan agafa la forma. I el goig de veure com una esposa du la comunió al seu marit en cadira de rodes i l'actitud d'ella.

El cant massa aviat molesta, trenca el sentiment d'intimitat i conversa amb Jesús. Es preferiria música suau en la comunió i minuts de silenci després. El cant hauria de començar aleshores.

Hi ha un confessió, especial d'algú que manifesta la seva fe modificant personalment el "Senyor jo no sóc digne". Reemplaçant-lo per "Gràcies, Jesús, pel do de la teva persona, ajuda la meva fe". També que agafa varies formes per tenir amb Jesús més temps de conversa.

Grups de Reflexió d'Adults

FULL INFORMATIU

Parròquia Sant Joan Baptista. Poblenu-Pineda de Mar Av. Mediterrània, 40 - 08397

Telf. 93 769 72 27 <http://www.parroquiapoblenu.cat> e-mail: parroquia@parroquiapoblenu.cat

Lectura de la profecia de Zacaries

Això diu el Senyor: “Abocaré sobre el llinatge de David i sobre els habitants de Jerusalem un esperit d’afecte i de benvolença. Llavors miraran aquell que han traspassat: faran per ell un dol, com el que es fa per la mort d’un fill únic, ploraran amargament per ell, com es plora la mort del primer fill. Aquell dia, un doll d’aigua abundant rentarà tots els pecats i les immundícies de la casa de David i dels habitants de Jerusalem”.

Salm responsorial Sal 62, 2-6. 8-9

Tu ets el meu Déu, Senyor; io et cerco.
Tot jo tinc set de tu,
per tu es desviu el meu cor
en terra eixuta, assedegada, sense aigua.

Jo us contemplava en el vostre sanruari
Quan us veia gloriós i poderós
L’amor que en teniu és millor que la vida
per això els meus llavis et lloaran.

Que tota la vida et pugui beneir
i alçar les mans lloant el teu nom.
Saciat del bo i millor,
et lloaré amb el goig als llavis.

Perquè tu m’has ajudat,
i sóc feliç sota les teves ales.
La meva ànima s’ha enamorat de tu,
em sosté la teva mà.

Lectura de la carta als cristians de Galàcia Ga 3, 26-29

Germans, tots vosaltres, perquè heu cregut, sou fills de Déu en Jesucrist. Tots els qui heu estat batejats per unir-vos a Crist, us heu revestit de Crist. Ja no compta ser jueu o grec, esclau o lliure, home o dona. Tots sou una sola cosa en Jesucrist. I si vosaltres sou de Crist, sou descendència d’Abraham, hereus de les promeses.

Lectura de l’evangeli segons sant Lluc Lc 9,-18-24

Una vegada que Jesús feia pregària en un lloc apartat, els seus deixebles eren amb ell. Llavors els preguntà: —Qui diu la gent que sóc jo? Ells respongueren: —Uns diuen que ets Joan Baptista; d’altres, que ets Elies; d’altres, que ha ressuscitat un dels antics profetes. Ell els preguntà: —I vosaltres, qui dieu que sóc? Pere li respongué: —El Messies de Déu. Però ell els manà severament que no ho di Lc 9, 18-24guessin a ningú. Jesús afegí: —Cal que el Fill de l’home pateixi molt. Els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l’han de rebutjar, ha de ser mort i ha de ressuscitar el tercer dia. I deia a tothom: —Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i que em segueixi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la salvarà.

Salm responsorial 63, 2-9

Con ansias te busco, pues tengo
ser de tí;
mi ser entero te desa
por tí mi corazón suspira,
cual tierra árida, sin agua , sin vida.

Quiero verte en tu santuario y con-
templar tu poder y tu gloria,
pues tu amor vale más que la vida. !
Con mis labios tealabaré.

Toda mi vida te bendeciré
y a ti levantaré mis manos en orción.
Quedaré muy muy satisfecho,
como el que disfrutade un banquete
delicioso,
mis labios te alabarán con alegría.

Pues tú eres quien me ayuda,
¡Soy feliz bajo tus alas!
Mi vida entera está unida a ti;
tu mano derecha no me suelta.

(Article hans Küng.) És el Papa Francesc una paradoxa?(IV)

...El poder de la Cúria també la va experimentar Fc., d’ Assís. Ell pretenia desprendre’s de tot a través de la pobresa, buscant no separar-se la “santa mare església”. No volia viure enfrontat amb la jerarquia, sinó conforme amb Jesús obeir el papa i la curia; en pobresa real i una predicació laica. De fet, però va deixar que aquells “germans” fossin coronats amb la “tensura” i amb l’estatus de clergues. Això els ajudava a l’activitat de predicar i fomentava entre els joves que fossin capellans. I de mica en mica es van anar integrant dintre del sistema romà. Els últims anys de Francesc d’ Assís es van veure ennegrits per la tensió entre l’ideal original d’imitar Crist i l’acomodació de la comunitat al tipus de vida monacal seguit fins aquell moment.

Fc. D’ Assís va morir l’octubre del 1226, pobre tal com va viure, amb 44 anys. Deu anys abans havia mort inesperadament Innocenci III a l’edat de 56 anys havent acumulat poder, riquesa, i abandonat per tots i totalment nu saquejat pels seus criats.

Dos dècades més tard després de la mort de Fc. d’ Assís el moviment franciscà que ràpidament s’havia estès per tot arreu, havia quedat domesticat per l’Església catòlica, de forma que va començar a servir a la política papal com una ordre més i fins i tot es va deixar involucrar en la Inquisició.

Igual que fou possible domesticar a Fc. d’ Assís i als seus acòlits dintre el sistema romà, està clar que també és possible que en el nou Papa acabi atrapat al sistema romà que hauria de reformar. És el Papa Francesc una paradoxa? Es podran reconciliar alguna vegada la figura del Papa i Francesc que són clars antònims? Només serà possible amb un Papa que aposti per les reformes en el sentit evangèlic. No hauríem de renunciar massa aviat a la nostra esperança amb un pastor “angèlic” com ell.

(continuarà)